

— Иванъ Ивановъ се засмѣ и рече:

— Знамъ, знамъ, братя българи! Ние нѣма да се посрамимъ. Всички ще принесемъ полза на отечеството си. Всѣки отъ васъ знае пжтищата, горитѣ и полетата въ България. Ние хемъ ще се сражаваме, хемъ ще показваме пжтищата на руситѣ. Отъ насъ рускитѣ офицери ще се научатъ кои проходи какъ трѣбва да се минатъ, где има турски войски и где нѣма... Слушайте сега да ви кажа новина: наредено е да се повикатъ всички стари и млади български войводи: Панайотъ Хитовъ, Филипъ Тотю, дѣдо Илю, Иванъ Кулинъ, Симо Соколовъ, Христо Македонски, дѣдо Цеко, Сидеръ Грънчаровъ и много други. Очаквахме ги да дойдатъ до месецъ мартъ. Тѣ ще доведатъ съ себе си и своитѣ момчета. Ще изпратимъ хора по всички градове и села, въ които живѣятъ преселени българи — въ Влашко, Молдова, Бесарабия и Русия. Ще поканимъ всички смѣли и сърдцати младежи, нека дойдатъ въ Кишиневъ. И когато се съберемъ нѣколко хиляди, ще известимъ на генералъ Столѣтова, на князь Черкаски и на великия князь Николай Николаевичъ.

— Запомнете, братя българи! *Къмъ априлъ ще се хванемъ на голѣмото хоро!*

— Ура! — извикаха въ единъ гласъ всички младежи.

